

L'Ernest Sitges, un pastor singular

L'Ernest va néixer a Bagà l'any 1957 al si d'una família sense cap vincle directe amb la pagesia o la ramaderia. El seu pare aleshores era un empleat de l'ajuntament d'aquesta vila i la mare es dedicava als afers propis de la llar. L'any 1960 quan s'inicià la construcció i muntatge de la fàbrica de ciment de Fígols va canviar de treball i va passar a formar part de l'oficina tècnica d'aquesta empresa, la qual cosa motivà el trasllat provisional de la família a Berga, mentre esperava que s'acabés d'enllestir la construcció dels habitatges destinats a una part del personal d'aquesta empresa, situats en un indret proper a la fàbrica del veïnat de Sant Salvador de la Vedella.

Poc temps després de la incorporació del Joan, pare de l'Ernest, a la nova empresa també ho vaig fer jo, on compartírem el treball a la mateixa secció durant força anys, fins a la seva prematura mort esdevinguda a mitjan dels anys 70. Aquesta circumstància adversa motivà, per part de l'empresa, una consideració envers la situació de la família, la qual facilità a l'Ernest un lloc de treball a la mateixa oficina, de manera que podia combinar el treball amb els estudis a l'Escola Professional de St. Francesc de Berga, fins que al cap d'alguns anys, juntament amb altres empleats, fou acomiadat a causa de la regulació de personal duta a terme per l'empresa cap als anys 80.

Durant aquest temps que vàrem treballar junts ja vaig poder constatar la veritable vocació de l'Ernest, de la qual ja en tenia referències: una mena de dèria pel que fa a la pagesia i ramaderia tradicional de muntanya, centrada sobretot en l'aspecte folklòric

L'Ernest Sitges davant de l'entrada de cal Carbonells.
RAMON COROMINAS

i lúdic vinculat amb aquestes activitats.

Resulta sorprenent, doncs, tenint en compte els antecedents familiars exposats, aquesta afecció de l'Ernest, gairebé congènita, manifestada des de la seva infantesa i que l'ha dut a relacionar-se des de ben jove amb persones més grans procedents o vinculades amb el món rural, la qual cosa ha fet que al llarg dels anys hagi adquirit un gran coneixement dels costums ancestrals de la vida de la nostra pagesia, que ha complementat amb el col·leccionisme d'objectes relacionats amb aquestes activitats, principalment amb la ramaderia tradicional.

Destaca la quantitat d'esquelles i collars, tant pel bestiar oví com boví que ha anat adquirint amb el pas dels anys. Alguns d'aquests collars fets i bellament musicats per ell mateix, seguint el costum de l'entreteniment tradicional dels pastors en els seus moments de lleure, cosa que palesa també la seva sensibilitat artística, canalitzada això sí, a la seva gran passió.

Finida l'activitat laboral a Ciments Fígols, l'Ernest va portar a la pràctica la seva veritable vocació, que va esdevenir des d'aleshores el seu "modus vivendi". Forma de viure que es va consolidar quan es va casar amb la pubilla de la masia de Carbonells (La Pobla de Lillet), on combinava els treballs propis d'aquesta casa amb llargues estades a la muntanya amb el ramat, però, lògicament, d'una forma molt diferent de la vida ancestral dels pastors, idealitzada per ell i que tant l'havia captivat. Ja fa força anys que aquesta activitat mil·lenària que durant segles gairebé no havia experimentat grans canvis, en l'actualitat es duu a terme de forma molt diferent. La possibilitat d'accedir amb vehicle fins gairebé les mateixes pastures, amb els mitjans de transport adequats i comoditats de tota mena, ha fet que l'estampa típica que havíem conegut dels pastors, amb el seu ramat travessant les poblacions pels antics camins ramaders i amb llargues estades a la muntanya, hagi desaparegut.

Amb tot, però, no fa gaire temps encara podíem veure l'Ernest passar per Berga acompanyant el ramat a la muntanya amb tot l'equip i lluint la vestimenta tradicional, amb barretina inclosa, durant els anys que encara se seguia fent aquest itinerari rememorant èpoques passades.

Encara ara participa en la cavalcada de la "Corrida" de Puig-reig, menant un parell de bous molt junyits tibant d'una carreta, acompanyant altres traginers que també hi participen exhibint els antics i diferents sistemes de transport amb animals de bast i carruatges.

Un altre aspecte que també ha conreat des de fa uns anys, molt vinculat també amb el folklore pagesívol, ha estat l'afecció a l'acordió que ha après a tocar d'oïda, i forma part del conjunt musical "Surti com surti" juntament amb altres acordionistes afeccionats, normalment persones més grans que ell, procedents també de la pagesia i que podem veure actuar en alguns aplecs i festes populars de la contrada. Aquesta sensibilitat musical de l'Ernest podria molt ben ser genètica, del seu avi matern, en Pere Camps Viladomat, fill de Maçaners, el qual també tocava l'acordió d'oïda.

El meu agraïment a l'Ernest per la bona acollida que em dispensà a Carbonells en l'entrevista que vaig mantenir amb ell poc abans de la redacció d'aquest esbós biogràfic, la qual fou amenitzada amb tocs d'acordió acompanyats de bateria.

A ell, doncs, el meu sentiment d'afecte i admiració.

Ramon Corominas i Camp